

Se Ei Tapahdu Kivuttomasti

IW. W:n luokkataisteluoppi perustuu sille tieteelliselle tosiasialle, että palkkatyöläiset joutuvat yliarvon riiston alaisiksi tuotannossa, se on työmaalla. Vaikka kukaan ei ole pystynyt tuota ilmeisen selvää tosiasiaa vähääkään himmentämään, eikä sotkemaan, niin siitä huolimatta on järjestömme olemassaolon ajan pulpahtanut silloin tällöin esiin niinkutsuttuja uusia "riistoteorioita." Ja mikä kummallista, suurin osa niiden "solostajista" ja "opettajista" on ollut työväenluokan jäseniä, hyvin läheltä sitä tai sitten vakuuttaneet, että heidän tarkoituksensa on palkkatyöläisten riistokäsitteiden selventäminen. Onpa "opastajaimme" joukossa ollut ja yhä edelleenkin on meidän opastajina olleita henkilöitä, jotka ovat jo vaalijulistuksiensa kautta tuoneet ilmi sen, että heidän käsityksensä ovat vastakkaisia järjestömme I. W. W:n kasvatuserityksille. Se, että heidät on kuitenkin otettu avosylin vastaan, toteaa kuinka vähän jäsenistö on tustunut järjestömme perusoppeihin.

"Opastajämme" ovat usein tehneet väitteitä, joskin ne ovat aina jääneet todistamatta, että työläisistä voidaan riistää yliarvoa muuallakin kuin työmaalla. Yksi on "selittänyt" sen tapahtuvan kaupassa, toinen sopimuksien teossa ja mikä missäkin. Mutta kaikilta heiltä on kuitenkin jäänyt selittämättä — puhumattakaan todistelemisestä — miten se noiden tehtävien yhteydessä tapahtuu.

Meille kaikille kuitenkin on aivan ilmeinen se seikka, että jos yliarvoa voidaan riistää palkkatyöläisistä kaupassa tai työ- sopimuksien teossa, niin silloin sen riistäminen tapahtuu kivuttomasti. Sillä eihän kaupan enempää kuin sopimuksienkaan teko koske selkään eikä uuvuta meidän lihaksiamme. Niiden liikeasioiden yhteydessä, mitä palkkatyöläiset ovat tilaisuudessa tekemään, ei liioin tarvitse erittäin paljon vaivata henkisiä kykyjäkään, sillä kauppa-

summa on yleensä verrattain helposti laskehtavissa. Harvat meistä lienevät koskaan elämässään hikoilleet itsensä näännyksiin ostoksiaan tai sopimuksia tehdessään; eivät ainakaan monet tee siten jatkuvasti. Sitäkin harvemmat meistä ovat ostoksien ja sopimuksien kautta ansainneet töimeentulonsa.

Mutta tuosta kaikesta huolimatta meille kuitenkin yhä uusiintuvasti tyrkytetään noita "uusia" opinkappaleita, jotka saavat aina vissin koulukunnankin. Siinä, että tuollainen kivuton teoria saa kannattajia, ei ole mitään ihmettelemistä, sillä sen luonteenomaisuus vapauttaa työläiset omintakeisesta toiminnasta ja jättää heidän etujensa valvomisen joko "järkimiesten" tai muiden "asiantuntijain" tehtäväksi.

Muuten, nämä uuden koulukunnan jäsenet näyttävät unhoittaneen sen tosiasian, että meillä on jo kyllin paljon pelastajia — niitä on ollut kylliksi kautta aikojen — joten lisää hankintaan ei ole mitään syytä. Jokaisen politikoitsijan tai siksi aikojankin "sydämmen" asianahan on juuri meidän palkkatyöläisten etujen valvominen ja olosuhteittemme parantaminen. Mutta palatkaamme jälleen siihen riistokysymykseen.

Meistä palkkatyöläisistä ei riistetä, eikä voida riistää yliarvoa työmaan ulko-, ylä-, tai alapuolella. Sen riistäminen tapahtuu jatkuvana prosessina työmaalla työpäivän, viikon ja kuukauden kestäessä. Ja silloin kun me sitä luomme, niin me tunnemme sen ruumiissamme ja lihaksissamme. Se on kipua synnyttävää ja voimia kysyvää toimintaa, eikä mitään loikoilemista. Mitä enemmän joudumme sitä luomaan, niin sitä rankaisemmaksi myöskin työskentelymme muodostuu, sillä yliarvo, jonka työvoimamme ostaja saa, on meidän palkkatyöläisten hikeä ja verta, jota meidän on mahdolloin korvata millään toisinoletuksilla tämän palkkajärjestelmän vallitessa.

Tämä ei ole mikään teoria tai jos sitä siksi kutsutaan, niin silloin on teoriolla ymmärrettävä sitä mitä Marx ja Engels sillä ymmärsivät sanoessaan: "Meidän teoria ei ole dogmi (oppilause, jota ei voida todistaa), vaan toiminnan ohjesääntö eli käsikirja." Tämä on itse esille ottamamme kysymyksen oleellinen puoli ja tosiasia, jota ei voida millään löpötelyillä tehdä ole-mattomaksi, eikä toiseksi muuttaa.

Uusien koulukuntien dekaanuksienkin pitäisi sentään, jolleivät he ole Meccohiavellin filosofin kannattajia, kunnioittaa tätä tieteellisiin tosiasioihin perustuvaa oppia edes sen verran, että todistaisivat sen vääräksi. Mutta sitä ei kuitenkaan voida vaatiakkaan kaikiilta munkkilatinnan laskettelijoilta, jotka etsivät "oikotietä" ulos palkkajärjestelmästä.

Sitäpaitsi, näillä uusiin uskoihin kaste-tuilla on usein tapana sanoa tiedettä dogmiksi aina silloin, kun he eivät itse ole tie-teen ymmärtämisen tasolla, pyrkien samalla syöttämään dogmejaan koulukuntansa jäsenille tosiasioiden asemasta.

Meidän palkkatyöläisten on kuitenkin joka tapauksessa opittava käsittämään se, että työvoimamme ostajat rikastuvat ja elävät yliarvo-osuudella, jonka me luomme työmaalla, mutta josta meille ei makseta mitään korvausta. Meidän ei tarvitse vai-vata päättämme sillä seikalla kuinka paljon tämä tai tuo työnantaja saa yliarvoa työs-tämme. Pääasia on se, että me käsitämme missä se luodaan ja kuka sen luo. Silloin vasta voimme alkaa tietoiseen ja edistävään toimintaan sen luomisen lopettamiseksi.

Tällöin me myöskin voimme sanoa tunte-vamme teollisuusunionismin aakkoset ja olevamme oikealla henkisen edistyksen tiellä, jota myöten matkamme tulee edisty-mään harppa-askelin. Sillä silloin meidän käsityksiämme ei enää voida sotkea kai-kenlaisilla harhaanjohtavilla haaveilla, ei-kä pelollisilla yhteisrintamahankkeilla.

Yhteisrintaman yliarvon riiston lopetta-miseksi voivat vain muodostaa ne, jotka ovat sen alaisia, siis suoranaiset palkkatyö-läiset. Me emme voi muodostaa yhteisrin-tamaa sellaisten vanhojen vaatteiden välit-täjään kanssa, jotka ostavat tänään jolta-

kin puutteen alaiseksi joutuneelta palkka-työläiseltä päällystakin, halvalla hinnalla, sanoen sen olevan puhdasta pumpulia, mutta myyvät sen siitä huolimatta huomen-na korkeasta hinnasta jollekin toiselle luokkamme jäsenelle täysivillaisesta kan-kaasta. Enempää kuin niidenkään kanssa, jotka omistavat työkalut ja hankkivat toi-meentulonsa niillä valmistamiensa tarve-sineitten myymisen kautta.

Meidän ja heidän välistä ristiriitaa ei voi-da poistaa sovinnaisuusaranoilla, eikä minkäänlaisten yhteisrintamien muodosta-misien kautta. Tulee nimittäin muistaa se historian meille jättämä opetus, että jos eri yhteiskunnallisessa asemassa olevien ihmisten välille muodostetaan keinotekoi-nen yhteisrintama, niin siltä ei ole odotet-tavissa mitään hyvää meille työläisille. Sellaisen yhteisrintaman johto on jätettävä vissien henkilöiden käsiin. Ja ne johtajat jäätyvät ohjaustankoon silloin kun toi-minnan aika on tullut eteemme, jättäen meidät oman onnemme nojaan.

Meidän on myöskin hyvä muistaa ja pi-tää mielessämme se yksinkertainen ja pet-tämätöin totuus, etteivät ihmiset järjesty eheästi eikä vissien aikojen tarvetta vas-taavalla tavalla ihanteellisten periaatteit-tensa vuoksi tai niiden vaikutuksesta, vaan olevaiset olot pakoittavat heidät siihen. Ja sen olevaisten olojen pakoittavan voiman kohteeksi joutuvat kunakin aikana ennen kaikkea ne, jotka ovat kysymyksessä ole-van yliarvon riiston alaisina, tänään siis suoranaiset palkkatyöläiset.

Voimme siis hyvällä syyllä ryhtyä muo-dostamaan palkkatyöläisten yhteisrinta-maa I. W. W:n viitoittamien ääriviivojen mukaisesti ja hyljätä kaikki ne kosiskelut, joita meille on viime aikoina niin runsaasti tehty erilaisessa yhteiskunnallisessa ase-massa olevien ihmisten yhteisrintaman muodostamisen nimessä.

Suoranaisista palkkatyöläisistä muodos-tettu yhteisrintama tulee olemaan toiminta-kykyinen ja kestävä kaikki sitä vastaan tehdyt hyökkäykset. Sitä ei voida sanoa sekalaisista aineksista muodostetusta yh-teisrintamasta.